

LEGIE

Kristýna
SNĚGONOVÁ

František
KOTLETA

**OPERACE
PETRAGUN**

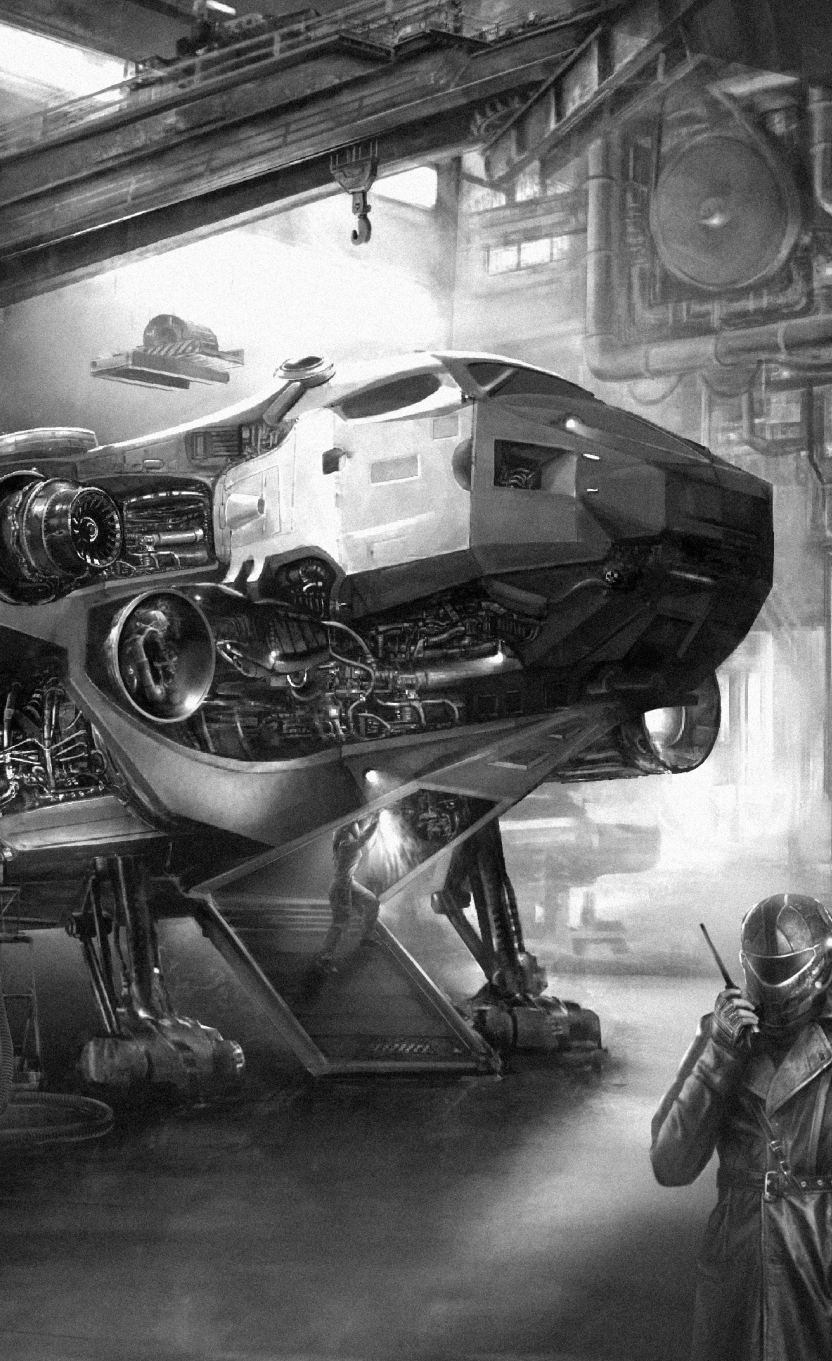
**FRANTIŠEK
KOTLETA**

LEGIE

**OPERACE
PETRAGUN**

František
KOTLETA

LEGIE

**OPERACE
PETRAGUN**

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2023

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2023

Cover art © Jiří „Arbe“ Miňovský, 2023

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2023

ISBN 978-80-278-0109-1 (print)

ISBN 978-80-278-1283-7 (ePub)

ISBN 978-80-278-1284-4 (mobi)

ISBN 978-80-278-1285-1 (pdf)

*Památce Adolfa Vodičky (1913–2012), španěláka,
vojáka a kamaráda. Tu Tvou historku o tom,
jak jsi při ústupu na řece Ebro potkal Ernesta
Hemingwaye, bych vydržel poslouchat celý život.*

V jedné předaleké galaxii...

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nevzdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou

nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, mimozemšťankou Agou, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Krasínski. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám. Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky dokázali překvapit.

Setkání na konci vesmíru

„O co, že bude její kloaka přesně pasovat na můj panachým?“

Gerasim hlasitě popotáhl a plivl to všechno na zem. Zelená věc na podlaze trochu vypadala jako sumran, rasa, kterou jsem na téhle planetě potkal poprvé. Kromě toho, že připomínali velký slizký blob, který měnil svou strukturu trochu jako améby, měli dvě přednosti. Jejich kyselinou naplněný organismus dokázal proměnit toxické odpadky na neškodný bioodpad. A také krásně recitovali poezii. Na Ereškigalu se využívali pro to první.

Rus nabral z nosu ještě jednoho sumrana a tentokrát mi ho plivnul pod nohy.

Dělat grázla mu šlo výborně. Schválně komolil slova a přehrával, ale tady si toho nikdo nevšiml. V hospodě se nacházelo možná sto dělníků dobrých dvou desítek rozličných mimozemských druhů. Posedávali nebo polehávali na různě tvarovaných, a hlavně snadno tvarovatelných sedačkách a pili a jedli. Především pili. Tohle byla levná nálevna pro námezdníky z loděnic. Tady se hlavně pilo.

Amanda si zívla.

„Až mi jazykem vyčistíš moji parádně zapářenou kloaku, nechám klidně tvůj panachým brousit podpatky svých bagančat. Víc ti stejně nikdy žádná samice nedovolila,“ pronesla tak, aby to každý slyšel.

Konečně se na nás obrátila pozornost dvacítky nejbližších dělníků. Začínali tušit zábavu zdarma.

Povzdechl jsem si. Jednak jsem od toho faux pas s Giuseppeho svatbou neměl Gerasima nechat cokoliv vymýšlet a také mi došlo, co za rozličné nepřístojnosti naši malou Amandu naučili Mirsové, zatímco se za ní Ital s Vodičkou hnali přes půl vesmíru.

Sáhl jsem po poháru sirasky a dopil ho. Pak jsem si potáhl z karské cigarety a vypustil ke stropnímu větracímu systému oblak hutného dýmu. Jestli jsem něco na Ereškigalu oceňoval, tak naprosto nejlepší trh v celém vesmíru. Pět planet Adadského kolegia se hemžilo nejen rozličnými rasami, ale i nepřebornou nabídkou zboží z jejich domovských světů. V kapse jsem měl dokonce tabatěrku plnou dutinek nacpaných divakem – opojným kuřivem z Planety tisíců světů.

„Otravuje vás tento muž, ač šarmantního zjevu, přec mravů nevybraných?“

Slova patřila seržantu Juarézovi. Nebyl o nic moc starší než Amanda. Jako trouba nemluvil běžně, měl to ve scénáři.

Bože můj, tohle amatérské divadlo by neunesla ani prkna, co znamenají okres někde v Horní Branné, při 1158. realizaci Cimrmanova *Dlouhého, širokého a krátkozrakého*.

„Hle, já mu vyzvu...“

„Hle, já ho vyzvu na souboj, který prokáže, že jsem hoden chránit vaši čest, spanilá dámo,“ napovídal Gerasim, čímž malinko vypadával z role zlovolného padoucha. Podobně jako Juaréz měl na sobě šedou dělnickou kombinézu. Vypadal v ní trochu jako chlapeček, který se ztratil v lese a policisté mu na služebně navlékli něco, co našli ve skříni z padesátých let. Divoce trčící chlupy pod nosem, které měly být pokusem o mužný knír, tomu nepřidávaly.

„Děkuji za pomoc, švarný jinochu, ale já sama...“

Amanda se rozesmála. Také vypadla z role. Nebylo se co divit. Nezbylo než improvizovat. Vstal jsem a cvrnkl po Gerasimovi zbytek divaku.

„Co čumíš, zmrde?“

Jasně, Shakespeare to nebyl, ale co si pamatují, v nonstop herně U Bouráka na Letné to jako začátek rvačky fungovalo vždycky.

Gerasim se na mě otočil a zavrtěl hlavou. Se scénářem si dal vážně práci, nechtělo se mu jej opouštět. Evidentně byl ale jediný, kdo ho nezapomněl.

„Tvoje bába taky čumí. Chtěl jsi mi ojet čubku. Pojd' ven, nebo ti ten ksicht rozkopu tady,“ přisadil jsem si. Tvoje bába fungovala vždycky.

„Hle,“ pokusil se vrátit do role Juaréz, ale vzhledem k tomu, že jsme měli už dost publika, vrazil jsem Gerasimovi jednu do zubů. Dopadl na stůl za sebou a shodil z něho několik pohárů vyrobených z velmi lehkého materiálu, takže ty, které nebyly naplněné alkoholem nebo rigou, zdejší obdobou kávy, se rozletěly dobrých pět metrů okolo. Poručík se nenechal zahanbit. Vyskočil na stůl a zkusil mě kopnout. Uhnul jsem a podrazil mu nohy. Nový pád na záda ho musel zabolet. Až jsem se lekl, jestli jsem mu neublížil, ale za to strašné divadelní představení si do zubů zasloužil. Amanda se mi vrhla na záda a za ohlušujícího jekotu do mě začala symbolicky bušit.

„Hle, já ho vyzvu na souboj, který prokáže, že jsem hoden chránit vaši čest, spanilá dámo,“ vzpomněl si konečně Juaréz, ale to už všude okolo začala mela. Chytl jsem totiž Amandu za ruce a mrštil ji po kroužku dělníků, kteří se dosud naší eskapádou bavili. Španělka byla sko-

ro dokonalá opička kapucín. Dopadla na nohy a z výskoku trefila do brady jednoho z merdaků. Přitom, posílena adrenalinem a mým příkladem, vykřikla: „Co tak blbě čumíš, kripile?“

Inu, Vodička by z ní měl radost. Úplná holka z Havířova.

Merdaci vstali jako jeden muž. Nebo jako jeden kůň, jak by řekl Gerasim, načež by ho profesorka Krasiňski jako vždycky opravila na *kentaur*. Právě tak totiž vypadali. Měli čtyři nohy, přičemž jejich přední pár občas sloužil jako ruce. Skutečné paže pak měli o něco kratší a zatraceně silné. Když se postavili na zadní, mohli měřit skoro tři metry.

„Zpřelámu ti kosti, špíno,“ zavrčel jeden z nich.

Hlavu rozhodně neměli koňskou, ale ani lidskou. Lebka byla protáhlá, s výrazně vystouplou bradou, a pokrytá tvrdou kůží chráněnou šupinami.

„Tvoje bába mi zpřeláme,“ odsekla Amanda a kopla ho do obličeje.

Ostatní merdaci zařvali a převrhli další stůl s nápoji a jídlem. Amanda uskočila a pružně dopadla do dřepu. Vyrostla mezi rozličnou emzáckou zvěří v kulšešské zoo a v podobných okamžicích to bylo poznat. I když se Lojza a ostatní snažili vstípit jí trochu toho lidství, velmi často se stávala znovu... no, prostě Amandou.

Vrhla se na podlahu a prvnímu merdakovi se s vrčením zahryzla do šlachy levé přední nohy. A pak ho se vší vervou kopla do... jeho panachýmu. Vzhledem k tomu, že merdaci měli šest varlat (občas jsem na ně narazil v dělnických sprchách, takže jsem znal mnoho detailů, které bych raději, kdyby mi zůstaly skryty), zařval bolestí a odskočil na zem, kde se mezi rozlitém alkoholem pokoušel o tanec svatého Víta.

V chumlu se objevil Gerasim. Nejspíš aby si zchladil žáhu, začal boxovat do nejbližšího merdaka. Na pomoc mu přiběhl Juaréz. V bitce se cítil mnohem jistěji než při deklamování Rusova pokusu o vesmírné bratry Karamazovy. Udělil pár direktů na střídačku dvěma merdakům, až se jednomu spustila načervenalá krev. To mě překvapilo. Málokdo ve vesmíru krvácel ve stejné barvě jako lidé.

Netrvalo dlouho a merdaci se vzpamatovali z šoku, že si na ně vůbec někdo dovolil. První kopl Amandu do hrudi tak silně, až proletěla kolem mě, a nezachytit ji Juaréz, zastavila by ji až následná zeď. Další prostředním párem končetin drapl za kombinézu Gerasima a navzdory Rusovým statečným (u člověka spíše šíleným) pokusům dávat jeho obří hlavě čelíčka – což merdaka spíš pobavilo, než aby mu to ublížilo – mu naložil rukama několik úderů. Gerasimo-

vi tím zlomil nos, takže co se červené tekutiny týče, bylo to jedna jedna. Nejspíš by mu zlomil i všechno ostatní, kdyby se prostorem nerozlehl hromový hlas výčepního: „Okamžitě vypadněte z mý putyky. Všichni!“

Až mě zabolelo v uších. Merdak pustil Gerasima, který navzdory schytaným ranám elegantně dopadl na obě nohy a hned udělal několik úkroků vzad, kde jsme se seřadili všichni čtyři bok po boku a podívali se na výčepního.

Říkalo se mu Mumínek. Jméno odpovídalo jeho čtyři metry vysoké postavě široké na metr, s pěti páry horních končetin. Jiné vlastně neměl, protože po zemi se pohyboval pomocí svého mrštného plazího těla. Vážil možná tři metráky. Jeho paže byly dlouhé, silné a hbité. Seřezal by nás tu všechny na hromadu jako bandu nezbedných dětí, a ještě stihl čepovat sirasku. Patřil k rase rozzanů. Pocházeli kdoví odkud, ale pokud jsem dobře pochopil, jejich planeta byla známa nejlepším alkoholem ve vesmíru a její příslušníci se živili tím nejcnostnějším povoláním, které existovalo – prodejem chlastu. Aby ne, jeden rozzan zvládl obsluhovat tolik hostů, co by jinak s vyplazeným jazykem stihlo deset průměrných servírek z Brna. A to neměl ani jednu bradavici, natož syfilis, což v brněnských pajzlech býval standard.

Mumínek se připlazil asi o tři metry blíž k nám, aby svým slovům dodal váhu. Nemusel. Pakovali jsme se ze dveří, než bys řekl „Kdy už přestane Kraksna smrdět?“, a merdaci za námi.

Vypadli jsme do ulice a hnali se pryč. Gerasim se sice trochu motal a Amanda ztěží popadala dech, ale z hlavní cesty, která vedla do Mumínkova podniku, kam chodili popíjet hlavně dělníci z loděnic, aby zapomněli na těžkou práci, mizerný plat a nulovou budoucnost, jsme stihli vběhnout do boční uličky mezi sklady patřící ocelárnám. Jenomže s dvěma nohama se něčemu, co je víc kuň než člověk, utíká vážně špatně. Zvládla by to možná Amanda, kdyby teď nesípala a nenaříkala, že jí nejspíš zlomili pár žeber.

Merdaků bylo šest, takže měli navíc i početní převahu. Vepředu stál chlápek, co ho Španělka kopla do koulí. Vypadal fakt nakrknutě. Zbylých pět se netvářilo o nic přívětivěji. Většina z nich byli předáci a v loděnicích se jim od dělníků dostávalo spíš úcty, než že by jim někdo vycamral zasloužený alkohol po šichtě, kousal do nohou a nakopal do koulí. To, že měli funkce, nijak zvlášť nesouviselo s tím, co uměli nebo znali, ale byli prostě dřiči. Vydrželi víc než ostatní. Makali tvrdě a neznali odpočinek.

To samé chtěli i po dělnících a vyšším šéfům jejich dril vyhovoval.

„Polámeme vám kosti. Budete rádi, když na vás zbyde flek na podlaze v dobročinném špitálu,“ pronesl Suflak. Vlastně mě překvapilo, že mě nepoznal. Byl to předák úseku, na němž jsme makali. Ale nejspíš mu všichni příslušníci jiných ras přišli stejní, a navíc lidí pod ním makalo deset. Další byli rozprostření v jiných úsecích a pracovních skupinách.

Za merdaky se v tu chvíli ozvalo něco jako odkašlání. V zápalu vzteku si toho nevšimli, takže se zvuk ozval znovu a hlasitěji. Teprve teď se otočili a spatřili...

„Já věděl, že to dneska bude blbej den,“ pozdechl si jeden z nich.

Měl pravdu.

* * *

Aga zaútočila rychle, tvrdě a bez emocí, jak měla ve zvyku. Nejbližšího čtvernoháka přerazila ocasem, dalšímu zlomila jedním pohybem obě přední končetiny. V tu chvíli jsme na ně naběhli i my ostatní. Amanda se sípavým ječením, my ostatní opatrně, abychom nedostali větší nakládačku než v baru. Obavy nebyly na místě – teď jsme měli převahu my.

Než jsem se dostal k Suflakovi, ještěrka mrskla ocasem pod dalším merdákem a my slyšeli jen lámání kostí. Další se chvíli bránil, ale stejně skončil také na zemi v bolesti a kvílení.

Suflaka jsme si vzali do parády my. Já mu dal pár ran pěstí do hrudi, Juaréz schytal kopanec a Gerasim mu zkoušel vykloubit ruku, zatímco Amanda na něj vyskočila a začala ho škrtit. Suflak se bránil srdnatě. Loktem vrazil do Gerasima, Amandu setřásl, takže skončila na zemi vedle poručíka, a po mně se párkrát ohnal tvrdými údery. Nemohl do toho dát kvůli ostatním tolik rychlosti, takže jsem všechny vykryl celkem bez bolesti. Tu naopak pocítil můj předák. Aga ho chytla za zadní nohy a srazila jej k zemi. Pak mu je velmi metodicky polámala.

„Ty vole, tvojí ženě bych nechtěl odporovat,“ usmál se Gerasim, když se znovu postavil.

„Můžu v tom lámání končetin klidně pokračovat,“ ozval se mu za zády ještěrčin hlas.

„Eh, zrovna jsem mluvil o tom, že jsi naše spása, žena, která vyřeší každý problém, naděje našich životů, hvězda zářící...“

„Gerasime?“ řekli jsme s Agou prakticky ve stejnou chvíli.

„Ano?“

„Drž, prosím tě, hubu.“

* * *

Druhý den jsme nastoupili na úsek ve správný čas. Vstali jsme dřív, abychom zamaskovali následky včerejší rvačky. Hlavně Gerasim si musel napudrovat nos, aby nevypadal, že by snad měl s tou včerejší výtržností cokoliv společného.

Nástup před šichtou a po šichtě byl každodenní povinnost. Dělníci si odpípli, že nastoupili na směnu, a večer jim na čipu při dalším pípnutí přistála částka za celodenní práci. Málokdo totiž vydržel makat v loděnicích déle než pár dnů v kuse a šéfům to bylo jedno. Nepotřebovali se starat o zaměstnance. Přesto platili dobře. Proto se na Ereškigal táhli dělníci z desítek okolních solárních systémů. Za pár let tvrdé dřiny si často vydělali na slušný zbytek života kdekoliv jinde.

„Kde je Suflak?“

Stála nás tu seřazená skoro stovka. Včera to bylo o jednoho víc, a byl to právě předák.

„Kde je Suflak?“

Ars nikdy nezvyšoval hlas. Ostatně, žádného adada jsem nikdy neslyšel zvýšit hlas. Ne snad, že bych jich za dva týdny, co jsme na planetě, tolik potkal. Vymírali. Jako každá stará rasa. Patrně to byl nevyhnutelný trend životního cyklu jakéhokoliv inteligentního živočišné-

ho druhu – jasně, s menšími výjimkami jako třeba chany, které žily dost dlouho na to, aby se úspěšně množily a navzdory ústrkům, genocidám a válkám jejich počet rostl. Ne tak adadové.

Ve svém koutě vesmíru vybudovali prosperující a bohaté průmyslové a technologické impérium, ale aby v tom mohli pokračovat, potřebovali zástupy dělníků prakticky na všechno. A tak jim otevírali brány svých planet a dobře jim platili. Měli ovšem jedno pravidlo – nikdo nesměl být na planetě déle než deset oběhů Ereškigalu kolem slunce. Z pohledů lidí to bylo nějakých pět a půl roku.

„Leží v dobročinném špitále. Včera se prý popral s nějakými sumrany a nebude pár dnů pořádně chodit,“ pronesl jsem po chvíli. Merdaci se hojili velmi rychle, takže jsem doufal, že Aga odvedla svou práci tak dobře, aby nám dala alespoň týden bez předáka.

„Zatracení sumrani. Nesnáším je skoro tak moc jako tu jejich pitomou poezii,“ zabručel Ars.

Na adada byl poměrně vysoký, bezmála sto padesát centimetrů. Průměrní adadové mívali sto čtyřicet, někteří byli i menší. Malou výšku vynahrazovali zavalitým tělem a silnými pažemi. Amanda jim říkala trpaslíci. Vlastně tak vypadali. Jenom měli černou hrubou kůži, kte-

rá mi spíš připadala jako něco příbuzného s pozemskými plazy než s lidmi. Dvě silné tlusté nohy a dvě mohutné ruce byly odkazem tvrdé práce, na níž postavili svůj úspěch. Hlavy, ty měli dokonale hmyzí. Takoví muší trpaslíci.

„Dobře, potřebujeme nového předáka. Kdo je tu dýl jak týden a troufá si?“

Chvilí jsem počkal, abych nevypadal moc horlivě, a pak jsem vystoupil z řady.

„Já, pane. Jsem pro tu práci kvalifikovaný. Dělán něco podobného celý život, sledoval jsem...“

Lhal jsem, jako když tiskne, ale lhal jsem jediný. Ostatní dělníky jsme před raním nástupem motivovali (rozuměj uplatili nebo jim vyhrožovali), aby se o tu funkci nikdo neucházel. Potřeboval jsem se dostat k té funkci, abych měl větší možnosti, jak naplnit náš plán. Připravenou řeč ale nesouhlasným pohybem hlavy adad zastavil.

„Neudělám předáka z petragunovýho rebela. Nechci tady žádný divakový večírky,“ prohlásil rozhodně. Zavrtěl jsem překvapeně hlavou. Na cestách jsem si zvykl nosit Jednotykadlákův kabát. Nenapadlo by mě, že takhle daleko od Planety tisíců světél by vůbec někdo mohl něco tušit o petragunu.

„Skvělý tah, kapitáne,“ ušklíbl se Gerasim.

Adad se rozhlédl a ukázal rukou na Amandu.

„Jaký máš pohlaví?“

„Docela pěkný, šéfe,“ odpověděla zmateně, ale pak jí došlo, že se ptá na to, zda je samec, samička, nebo cokoliv mezi tím, takže dodala: „Samice.“

„Břeží?“

„Ne, pokud vím.“

Ted' jsem protočil oči já. Amanda nám nějak rychle vyrostla.

„Budeš předák. Tady máš rozpis dnešní práce. Pořádně je zapřáhni, už jsme ztratili dost času. A na toho feťáka si dej pozor. Klidně ho vyhod', když nebude makat,“ pronesl mým směrem.

„Skvělý plán, kápo. Skvělá taktika. Nejsi ty Rus?“ dál si mě dobíral Gerasim. Ignoroval jsem ho. Podíval jsem se na Amandu, která s rozzářenýma očima předstoupila před dělníky.

„Slyšeli jste. Makat, až se z vás bude kouřit!“ zařvala.

„A kurva,“ povzdechl jsem si, zatímco jsem se řadil zpátky mezi ostatní dělníky jako zpráskaný pes.

„Výborně. Bude potřeba hodit kostrou. Za několik oběhů přiletí na inspekci vzácná návštěva. Enlilské impérium sem posílá protektora Bronase na inspekci postupu prací na jejich za-

kázce. Je to pro loděnice obrovský obchod, takže žádný flákání ani pokuřování divaku, nebo budu mít u šéfů průšvih. A když mám průšvih já, máte ho i vy, akorát mnohem větší," prohlásil a pak se otočil k Amandě: „Ať už dělej.“

Španělka kývla hlavou, odplivla si a dala ruce v bok: „Tak alou do práce, vy kůže líný!“

„A kurva,“ povzdechli jsme si s Gerasimem dvouhlasně.

O dva měsíce dříve

Místo, kam jsme mířili, bylo od nejbližšího uzlu zatraceně daleko. Nebo ho možná za starých časů měli rutašové málo zmapované. Každopádně jsme vypadli zpátky do vesmíru po třech týdnech letu vesmírným proudem a já se neskutečně rád zase podíval na hvězdy. Moc jich tu ale nebylo. Alespoň v nějakém smyslu astronomické blízkosti. V soustavě se ale nacházela moc pěkná podívaná – dvojice bílý trpaslík a rudý obr. Ono to znělo jako fantasy, ale bílý trpaslík je zhroucená hvězda o podprůměrné hmotnosti. Rudý obr je stejně tak hvězda na konci své životní fáze, akorát že se přitom rozpíná do násobné velikosti, než když byl obyčejnou skromnou hvězdou jako třeba pozemské Slunce. Obě hvězdy spolu obíhaly kolem stejné-

ho těžiště, zatímco bílý trpaslík obrovi postupně kradl jeho hmotu. Až získá dostatečné množství vodíku, spustí se v něm termonukleární reakce a promění se v novu. Vesmír nabízel podobných podívaných neskutečné množství. Bohužel, pro všechno bojování, umírání, prchání a snahu o přežití jsme neměli nikdy čas si zázraky nekonečného univerza v klidu užít a pokochat se tím, co ještě před pár lety lidé ze Země jenom sledovali Webbovým teleskopem.

„Ve vzdálenosti deseti astronomických jednotek se nachází válečná základna vybavená raketomety s dostřelem pět astronomických jednotek. Doporučuju preventivně bombardovat, bejby.“

„Co to, kurva, bylo?“ vyštěkl jsem.

Mužský hlas mě vyděsil. Zněl trochu jako kombinace Leoše Mareše a Russella Crowa z gay baru. A vycházel z mé lodi.

„Říkal jsi, že tě Gertruda štve. Změnila jsem ji na něco víc sexy a upravila algoritmy. Je to drsňák a chlapák.“

„Cože?“

Pořád jsem si nemohl zvyknout, že na Vodičkově místě sedí Amanda. Měl jsem pocit, že se dědek každou chvíli vrátí. Že zakašle a řekne nějaké moudro o tom, jak se věci dělaly ve Vítkovcích a co by na to všechno řekli chlapi v Ha-

vírově. Ale je fakt, že to, co Vodička, zvládala Amanda stejně dobře. Konečně zprovoznila i několik rutašských přístrojů včetně jakéhosi lékařského zařízení vypadajícího jako bazének, co v něm jehovisti pořádali na stadionech hromadné křty. Napoprvé jsem se v tom málem utopil, ale dalo to dohromady všechna má zranění a vrátilo kompletní sluch.

Jen Vodička mi chyběl. Snad proto jsem na některých věcech, co zavedl, vážně lpěl.

„Gertruda mě štve, ale nikdy po mně nechtěla něco bombardovat jen tak z plezíru a neříkala mi bejby,“ zavrčel jsem a podíval se na palubní desku, kde se preventivně zaměřoval povrch vychladlé planety, na níž se nacházela neznámá vojenská základna.

„Nudila jsem se.“

„To není argument. Když se nudí Gerasim, zkouší, jak daleko doskáče za minutu po levé noze. Nemůžeš být víc jako on?“

„Na to málo krkám. A nemám penis,“ ohrnula spodní ret Amanda.

„A vůbec, co to je, proboha, za umělou inteligenci? Už se to připravilo k odpálení torpéda!“

„Gerasim říkal, že by měla mít víc ruskou povahu.“

„Ne, pro lásku Boží, ne, jeden Rus na palubě stačí,“ zavyl jsem a složil hlavu do dlaní.

Amanda byla ve skutečnosti zatraceně chytrá, ale vzhledem k tomu jak a kde vyrostla, mívala pravidelně mentální záseky, které nedávaly smysl nikomu, kdo místo ve škole neprožil dětství a dospívání v kleci kulšešské zoo. Chvillemi to navíc vypadalo, že si z nás dělá srandu. Člověk to ale málokdy poznal.

„Ještě jsem dokázala z těch rutašských programů dostat tohle,“ řekla uraženým hlasem a přeběhla prsty po obrazovce na svém ovládacím pultu.

„Dobré ráno, drahoušku. Vidím, že se chystáš vyvolat válku s Churitským impériem. Jsi statečný chlapák. Patrně nebudeš žít dlouho, přesto obdivuji tvou statečnost, mužné svaly a impozantní penis.“

Hlas zněl jako Marilyn Monroe mixnutá Aleinou Schillerovou. Úplně mi z toho přeběhl mráz po zádech. Hrůzou.

„Tohle je zase co?“

„Gerasim často zmiňuje tvou sexuální frustraci. Navrhl, že bych ti mohla vytvořit holku, kapitáne,“ zamrkala Amanda.

Zaskřípal jsem zuby.

„Amando, řeknu to jednou a jasně. Máme tu nějaká pravidla, aspoň co se lodě týká. Minimálně jsme je měli s Lojzou a já doufám, že je budeš dodržovat i ty. Zaprvé – nikdy, nikdy, ale

vůbec nikdy nekonzultuj záležitosti lodi s Gerasimem. Zadruhé – vrať mi Gertrudu! Ihned!“

Poslední slovo jsem už skoro zařval. Byli jsme na můstku sami, a i kdyby ne, snažil jsem se být vždycky na lidi hodný. Nesnášel jsem šéfy, co po lidech řvali. Jenže v podobných situacích jsem jim naprosto rozuměl. Někdy si člověk nemohl pomoci a ignorantství všech okolo ho nutilo řvát dost nahlas a dlouho, aby mu alespoň zmizeli z očí.

„Na planetární základně byla zaznamenána změna teplot v bojových systémech a zvýšená energetická aktivita poté, co na Vzdušná byla připravena k odpálení torpéda. Takový postup vůči neznámé síle je naprosto nekompetentní. Pravděpodobnost zničení lodě v boji proti základně je jedna ku dvěma. Pod velením kapitána Moravce nižší.“

Gertrudin hlas byl jako oáza pro mé uši.

„Deaktivovat veškeré útočné systémy lodi, Gertrudo,“ řekl jsem a pak dodal: „Rád tě zase slyším, ty stará skopčácká flundro.“

„Důrazně doporučuji odbornou evaluaci psychického stavu kapitána Moravce. Dlouhodobý pobyt ve vesmíru může vést k patologické emocionální fixaci na neživé, umělé inteligence, jako jsem já. Profesorka Krasiński s pomo-

cí lodní databáze rutašské akademie věd jistě snadno stanoví diagnózu,“ odvětila Gertruda.

„Bla bla bla,“ odpověděl jsem jí a zabořil pohled do Amandy. Měla nohy na ovládacím pultu a škrábala se pod nosem. Přestože na lodi byla pořád trochu zima, s čímž si navzdory dostatku energie nedokázal Vodička poradit a ona zatím také ne, měla na sobě jenom volnou košili po dědkovi, rukávy vyhrnuté, aby vůbec mohla používat prsty, a k tomu stejně plandavé montérky. Chodila bosky. Profesorka Krasiński ji našťěstí donutila si tu košili zapínat. Nevím, jestli to bylo proto, že na jejím hopkajícím poprsí mohl Gerasim oči nechat, nebo se jen snažila Španělce vštípit nějaké ty základy etikety. Jak jsem znal profesorku, tipnul bych si to druhé. Každopádně jsem byl rád, že mám zpátky Gertrudu. Mohl jsem po ní řvát, neříkala mi bejby a její algoritmus měl pravidla, která mi vyhovovala.

„Amando, Lojza vytvořil Gertrudu přesně podle rutašských instrukcí, pravidel a bezpečnostních opatření. Já nechci náhodně bombardovat někoho, kdo je možná můj kámoš,“ zkusil jsem to za chvíli po dobrém.

Španělka jen pokrčila rameny a odfrkla si.

„A vůbec, co to tady smrdí? Myslel jsem, že jsme všechny ty ucpané odpadní trubky po předchozích majitelích konečně vyčistili. Pách-

ne to jako něco, co vyzvracela kočka, snědlo prase, zase vyblilo, pak to slízala krysa, a když jí puklo břicho, *voilà*, přesně tenhle smrad,“ zavřel jsem.

„To je Fifinka,“ odsekla uraženě, zapískala a ta chlupatá zrůda jí skočila do náruče.

„Do řídicí místnosti nesmí!“

„Je to člen posádky!“

„Není. Smradlavé věci s minimální inteligencí nemůžou být členem posádky.“

„A co Gerasim?“ ohradila se.

„Mluvil někdo o mně?“

Ve dveřích stál Rus. Na sobě měl jenom červené trenýrky a havajskou košili.

„Dala jsi tam ten nový algoritmus? Konečně něco, co ve mně nevyvolává tendenci vzít do ruky špagin a jít bránit Stalingrad.“

„Vítejte na můstku, poručíku Vojtechovsky,“ pozdravila ho Gertruda.

Usmál jsem se. Ať mi nikdo nevykládá, že ta mrcha nemá smysl pro humor.

Gerasim se našťvaně poškrábal mezi nohama a začichal.

„Fifinka asi snědla něco, co tu zůstalo po Giuseppeem.“

Hrábl jsem zoufale do kapsy, vytáhl divak a zapálil si. Dvakrát jsem mocně potáhl, v duchu napočítal do pěti a pak co nejkldnějším

hlasem pravil: „Prosím vás, tohle je válečné plavidlo, a ne party loď nebo útulek pro cokoliv, co prdí s kadencí deset pšouků za minutu. Po dlouhé cestě míříme podle koordinát z mrtvé schránky na určenou lokaci. Do deseti minut tady chci mít celou posádku, normálně oblečenou tak, jak se sluší a patří na vojenskou jednotku, a kurva, kurva, kurva – a řeknu to ještě jednou –, kurva, nechci vidět žádné havajské košile a nohy na ovládacím pultu. Pšíkneš a odpálíš torpédo na jediný mimozemšťany ve vesmíru, co nás nechtějí sežrat, Amando. A neškleb se na mě, na téhle lodi se to stává pořád.“

„Uklidni se, kápo, pochopil jsem. Žádný havajský košile,“ zabručel Gerasim na odchodu.

„Díky,“ vydechl jsem a rozložil na ovládací pult papírek, kam jsem si zapsal souřadnice z mrtvé schránky.

* * *

Celá posádka se skutečně sešla na můstku do deseti minut. A bez havajských košil. To v Gerasimově podání znamenalo, že měl jenom ty červené trenýrky a župan. Naštěstí aspoň Fifinka na chvíli přestala prdět.

Profesorka Krasiňski si zkušeně prohlédla digitální mapu našeho okolí. Měla na sobě zele-

né sako vojenského střihu a dlouhé černé kalhoty. Dost jí to seklo. Oblékla se i Aga. Vzala si vyztužený korzet a dlouhý kabát, který chany nosily při výsadcích na cizí planety. Já se také vystrojil. Vybral jsem si čistou tmavě modrou košili, černé džíny a nazul černé vojenské boty. Naše cesta byla opravdu dlouhá, takže i když jsem občas Gerasima peskoval za to, jak po lodi coural ve spodním prádle, sám jsem běžně nosil bačkory. Růžové, pochopitelně. Výrobníky totiž měla na starost Amanda.

Jenže... Kraksna byla náš domov. Plovoucí hotel, kde jsme, zvláště při cestách skrze uzly, trávili spoustu času celkem bezcílně. Byl jsem rád, že jsem občas všechny donutil zahrát si basketbal v jednom z prázdných nákladových prostorů. Bohužel až příliš pozdě mi došlo, že jsem se na Zemi kromě získání koordinát z mrtvé schránky a plnění Vodičkových přání měl poohlédnout i po nějaké deskovce. I když jsme s Gerasimem vyrobili klasické karty, naše snaha donutit kohokoliv zahrát si poker dopadla neslavně. Úpadek morálky byl proto naprosto pochopitelný.

Podíval jsem se na papírek před sebou. Byli jsme na správných souřadnicích, ve stínu smrtícího tance bílého trpaslíka a rudého obra, který jednou sebe a dobrých tisíc astronomických

kých jednotek vesmíru okolo pohltí v masivní zkáze. To vše se ale stane nejdříve za stovky let, spíš tisíce. Prohléhl jsem si projekci planety, kde naše dálkové senzory objevily vyzbrojenou základnu. Vypadalo to, že planeta kdysi měla stabilní atmosféru. Na povrchu se nacházely poničené stavby, které byly zjevně určeny pro život bytostí, jež volně dýchaly. Musely být staré stovky let. Teď se zde dalo přežít jenom ve skafandru nebo uvnitř uzavřených základů.

„Jsou připraveni na útok, jakmile se přiblížíme na dostřel,“ řekla Amanda a konečně sundala nohy z pultu. Ještě před pár týdny bych od ní taková slova nečekal, ale co jsme opustili Zemi a ona ztratila svého druhého ochránce, podivně rychle dospěla. Pravda, s občasnými záchvaty amandovitosti.

„Pošli náš volací znak. Devět, nula, šest, nula, devět, nula,“ nadiktoval jsem kód ze vzkazu, který jsme získali na Zemi.

Amanda to naťukala a v pravidelném intervalu sekvenci vysílala k základně.

„Kápo?“

„Ano, Gerasime?“

„Uvědomuješ si, že ten volací znak je devadesát, šedesát, devadesát, že jo?“ ušklíbl se Gerasim.